

JOSEP ROIG

PRESIDENT DE PROGRESSISTES-SDP

Enginyeria pressupostària a Sant Julià

El Comú proclama ordre i control però practica opacitat i maquillatge comptable

El 25 de juny, en sessió de Comú, Sant Julià aprovava la liquidació del pressupost del 2024 amb l'abstenció de la minoria. Hi havia superàvit. O això afirmava la majoria. Però si gratem una mica, descobrim que aquest triomfalisme no és sinó l'etiqueta d'un pot ple d'enginyeria pressupostària, reconduïts, inexecucions i un augment preocupant del deute de les societats públiques. És la política del maquillatge, del balanç que dissimula més del que mostra, d'una gestió poc rigorosa.

Reconduir 4,8 milions cap a l'exercici següent no és generar estalvi, sinó ajornar decisions i compromisos. No és un superàvit per bona gestió, sinó el fruit d'un pressupost que preveia 27 milions d'ingressos i n'ha executat només 20. Una desviació de gairebé el 26%. Això, en finances públiques, té un nom: manca de previsió.

Quan es pressuposten ingressos de cobrament incert –com obres privades que finalment no s'executen– es posa en risc la credibilitat. I quan l'execució de la despesa cau al 52%, no és cap exemple de control, sinó símptoma de paràlisi. Cap administració pot presentar-ho com un èxit.

Però la dada més reveladora és la que no apareix als titulars. El deute global ha crescut d'1,1 milions d'euros en un any. Ha passat de 8,2 a 9,3 milions d'euros, un increment del 13%. Mentre es proclama superàvit, augmenta el passiu, especialment el que s'amaga dins les societats públiques. El miratge és

complet, i la bola de neu segueix rodant.

És especialment significatiu que aquest increment es produeixi sota l'equip comunal que, anys enrere, des de l'oposició atacava durament la gestió de Josep Miquel Vila i Josep Majoral. Però Vila (2015–2019) va iniciar una reducció de deute clara i sostinguda. I Majoral va continuar aquesta línia: entre 2015 i 2019, el deute comunal va passar de 23 milions d'euros a 14, i entre 2019 i 2023, de 14

La majoria comunal es mou entre el miratge del superàvit i la realitat del deute

Reconduir 4,8 milions a l'exercici següent no genera estalvi, ajorna compromisos

a només 7,5. Ara, aquest camí no només s'ha trencat sinó que s'ha invertit.

I aquí entra Camprabassa. Amb dèficits crònics, endeutaments constants i una dependència estructural del suport comunal, és una peça clau per entendre l'increment del deute. I el 2024, el Comú no només ho ha tolerat, sinó que ho ha impulsat, avalant un increment de 500.000 euros en la línia de crèdit per a despeses ordinàries, i formalitzant una nova línia

d'un milió d'euros per a inversions. Totes dues computen com a deute comunal. Això no és una herència. És una decisió política actual.

El centre cultural és un altre cas emblemàtic. Es diu que el projecte s'ha alentit per controlar millor la despesa. Però la realitat és una altra. Es va ajornar per falta d'execució i per un pressupost inflat. Milions reconduïts que haurien d'haver millorat la parròquia han quedat al calaix. I mentrestant, la plaça Germandat continua a mig fer, la residència universitària segueix sent un miratge i l'aparcament soterrat del Camp Gran, una promesa incompleta.

Això no és gestió seriosa. Quan es posposa el que no es vol afrontar i s'inflen resultats amb partides ajornades, no hi ha eficiència, hi ha fugida endavant. El mateix Comú admet que cal reduir els reconduïts, i això ja és reconèixer que el sistema fa aigües. El 2024 no ha estat un èxit de gestió, sinó una operació de maquillatge. I el temps perdut, tard o d'hora, es paga.

Sant Julià no necessita més miratges. Necessita claredat, execució real, planificació honesta i menys artifici. No es pot dirigir una administració com una agència de comunicació. Cal deixar enrere la comptabilitat de les aparences i tornar a una gestió que respongui a les llauredianes i lauredians. Mentre creixen els reconduïts i el deute, el Comú no pot parlar de superàvit. El que té és, clarament, un dèficit polític.